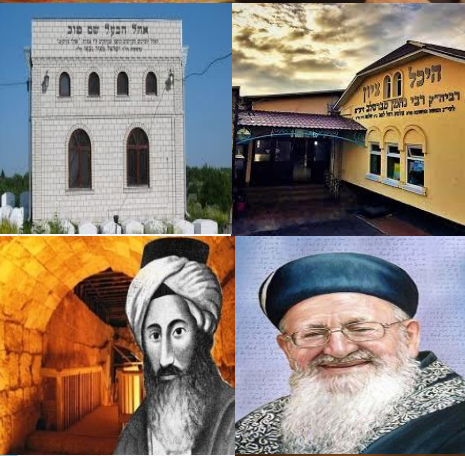

זמני כניסה ויציאת השבת

איזור	כניסת שבת	יציאת השבת	רבינו תם
ירושלים	17:13	18:25	19:08
תל אביב	17:31	18:22	19:05
חיפה	17:32	18:23	19:06
באר שבע	17:32	18:24	19:07

"מאמר דניאל" לפרשת "ויקהל-פקודי"

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אתם" ואז פותח בעניין השבת הקדושה "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העשה בו מלאכה יומת". ומה העניין של נושא השבת כאן? הגאון הרב מרדכי אליהו זצוק"ל מביא את דברי הילקוט שמעוני "אמר הקב"ה, עשה לך קהילות גדולות ודרוש לפניהם ברבים הלכות שבת כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהילות בכל שבת ושבת ולכנוס בבתי מדרשות ללמד ולהורות לישראל דברי תורה איסור והיתר כדי שיהיה שמי הגדול מתקלס בין בניי". רש"י מביא סיבה נוספת מדוע פתח כאן בדברי שבת. "הקדים אזהרת שבת לציווי מלאכת המשכן לומר שאינו דוחה את השבת". כדי שעם ישראל לא יאמרו שצריך לזרז את בניית המשכן ולעבוד בשבת כדי להשרות שכונה. על כן הגיע משה והזהירם על השבת. ואם מלאכת המשכן לא המשיכה והשבת חשובה ממנה, אז קל וחומר על עניינים של העולם הזה שחייב להפסיקם ולשמור את השבת. אם ה' יתברך שבת ממלאכתו ביום השביעי כך מחוייב כל יהודי ויהודי בעם ישראל לשמור את השבת. וגם עוד רמז לשבת במילה "ויקהל" - ראשי תיבות: וביום השביעי יהיה לכם קודש.

"לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת"

דרכו של היצר הרע ללבות אש מחלוקת בין אדם לרעהו, ובפרט בין איש לאשתו, והזמן המתאים ביותר לעשות אש בין בני הזוג הוא בערב שבת שאז יש לחץ גדול בבית בהכנות לשבת. לשם כך התורה מזהירה ואומרת "לא תבערו אש בכל מושבותיכם", כלומר אל תגררו אחרי התלקחות האש של המחלוקת "ביום השבת" - כלומר בפרט בהכנות לצורכי השבת שאז היצר הרע גורר את כל הבית למחלוקת יותר מכל זמן אחר.

ופירוש יפה של הגאון מרן הרב עובדיה יוסף זכותו תגן עלינו, "ששת ימים תעשה מלאכה" ראשי תיבות שתיים. שני מלאכים מלווים לו לאדם בערב שבת. כשכנסים לבית, אם על השולחן יש מפה לבנה שולחן ערוך ומסודר לקידוש, אומר המלאך הטוב "יהי רצון שכך יהיה גם לשבת הבאה" והמלאך הרע בעל כורחו אומר אמן. ואם לא מסודר השולחן והמפה לא על השולחן אז ההפך חס ושלום.

ומסופר על החפץ חיים שהגיע פעם לעיר אחת ושמע שיש בה עשיר אחד שמעסיק פועלים יהודיים בשבת. הלך אליו וביקש ממנו להפסיק זאת. אמר לו העשיר "אתה יודע כמה אני מרוויח ביום אחד? אם אסגור בשבת אפסיד סכום עצום, איני יכול לסגור". אמר לו החפץ חיים: "אם לא תסגור תפסיד את כל רכושך, הרי נאמר בתורה: 'ששת ימים תעשה מלאכה' למה הוצרכה לכתוב זאת התורה? הרי מספיק היה לכתוב 'ביום השביעי.. שבת שבתון לה' כי העיקר זה לשמור שבת? אלא, הסביר החפץ חיים, שכל פרנסת האדם תלויה בשמירת השבת אם לא תשמור את השבת אז גם במשך ששת ימי השבוע לא תהיה לך פרנסה ברווח. העשיר לא הסכים לדברי החפץ חיים ואכן זמן קצר לאחר מכן עקלה הממשלה הרוסית את כל רכושו של האיש העשיר והוא נשאר עני וחסר כל.

סיפור נוסף על החפץ חיים בעניין שמירת השבת כשהגיע לעיר פטרבורג, יצאו בני העיר לקראתו כדי לחזות בזיו פניו ולקיים את "והיו עיניך רואות את מוריי". אחד מהבאים היה עשיר גדול שבא להתברך ממנו ונתן לו תרומה גדולה לשיבת ראדן. תפס החפץ חיים את ידי העשיר ופרץ בבכי מר ואמר: "יד זו שנותנת צדקה בחשיבות כה רבה, והלא היא מחללת שבת". וכך אחז בידי העשיר והמשיך ממרר בבכי, עד שנמס ליבו של אותו עשיר וגם הוא החל לבכות. העשיר הבטיח לחפץ חיים שמהיום יתחיל לשמור את השבת, אך ביקש ממנו שרק לשבת הקרובה יסכים לו לעשות מלאכה, כדי שייסיים את מה שהתחיל. אמר לו החפץ חיים "בני יקירי, אם הייתה השבת שלי, הייתי מוחל לך ומתיר לך כל שתבקש, אך השבת היא של הקב"ה, של מלך מלכי המלכים, אין ביכולתי להתיר לך רגע אחד של חילול שבת". ואכן קיבל העשיר את דברי החפץ חיים והפך לשומר תורה ומצוות.

"ויקהל משה" - ומפרש רש"י שזה היה למחרת יום הכיפורים. ועל זה רמזו שמנהג העולם לפייס איש את חבירו בערב יום הכיפורים, אך יש לדאוג שגם אחרי יום הכיפורים, צריך להמשיך ולהתאחד ולהתקהל ביחד ולחיות בשלום ובאחוה. וזה הכוונה ויקהל משה למחרת יום הכיפורים.

העלון מוקדש לעילוי נשמת אהובה בת נג'את ת.נ.צ.ב.ה

"והיה לזכרון עולם.. העלון מוקדש לעילוי נשמת הנפטרים:

אזכרת השבת יהושע בן רבקה

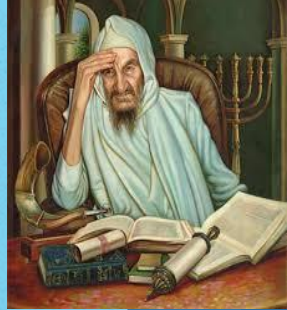
ת.נ.צ.ב.ה

- נוריה בת נעימה
- אורלי בת סעידה
- שושנה בת זוהרה
- שרה בת נוריה
- רחל בת מרים
- שרה אקדס בת זילפה
- עדן בת כוכבה
- אהרון בן חזלה
- חי בן ירדנה
- גרשון בן רחמה
- שמעון בן עיישה
- יצחק בן רחל
- יהודה בן אסתר
- יוסף בן זוהרה
- ישראל בן נרה
- אלרואי בן אורטל
- יוסף בן ביסקה
- יהושע בן רבקה
- צ'יצ'אן בן ביסקה
- חזלה בת חביבה
- אלגריה בת אסטריה
- יהודה בר חביבה

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

בחודש תמוז של אותה שנה נבהלו האנשים לגלות כי המקווה ייבש לגמרי. פרנסי העיר עלו אל ביתו של הבבא סאלי כדי לדווח לו על כך.. "מהרו ובנו מקווה חדש". אמר הבבא סאלי. הפרנסים לא הבינו, הרי מקווה חדש אמור להתמלא במי גשמים! והרי השנה היתה שנת בצורה, ומהיכן ירדו מי גשמים בחודש תמוז? אך הם לא התווכחו עם האיש הקדוש, תוך ימים ספורים כבר עמד מקווה חדש לגמרי. ופרנסי העיר קראו לבבא סאלי שיבוא לראות את המקווה החדש. הבבא סאלי הרים עיניו לשמיים. ואמר "ריבוננו של עולם אתה צויתנו לחיות בקדושה וטהרה ואנו חפצים לעשות רצונך. אנו בנינו מקווה טהרה על מנת שנוכל לטבול בו. עשה נא למען שמך הגדול..". ולפתע נשמעו רעמים חזקים, עננים התקדרו בשמיים, וגשם זלעפות ניתז ארצה. תוך דקות ספורות התמלא המקווה במים זכים וטהורים. בני הקהילה שמחו. אך אז נודע הדבר הבא, מסתבר שיש חומרה מסויימת שלא הובאה בחשבון בבניית המקווה. הבבא סאלי התעקש על החומרה הזאת וביקש לרוקן את המקווה מהמים ולמלא שנית את המים. בני הקהילה לא האמינו. הרי בתמוז החם והלוהט, בשנת בצורת, עד שירד גשם, עכשיו שוב פעם להוציא את המים ולסמוך על נס? אך הם לא העיזו להמרות את פיו של הצדיק, מהר כולם רוקנו את המים מהמקווה.. אז התייצב בבא סאלי בשנית לפני ה', הרים את עיניו לשמיים ואמר "ריבוננו של עולם, הורד נא לנו גשם" וראו כולם פלא ונס. השמיים התקדרו בעננים ושוב פעם מטר עז ירד ארצה בשנית בעיצומו של חודש תמוז החם והלוהט..

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זצוק"ל

הביא רבי נחמן מברסלב משל: מלך אחד נהג לצאת לצוד חיות ביער. פעם אחת באמצע הצייד ירד גשם חזק, וכל משרתיו ונושאי כליו ברחו להם, והוא נשאר שם יחידי. הסתובב המלך למצוא מחסה עד שמצא בית כפרי שגר בקצה היער. אותו כפרי פשוט, הסיק עבורו את התנור ונתן לו בגדים חמים להחלפה, הכין לו אוכל חם, והציע לו מיטה חמה. והשהייה אצל הכפרי הפשוט היתה מתוקה וערבה למלך. כשפסק הגשם, חזרו המשרתים של המלך לחפשו, ומצאוהו בבית הכפרי ורצו להחזירו לארמון. גער בהם המלך ואמר "כיוון שאתם לא הצלתם אותי אלא דאגתם לעצמכם, ורק הכפרי הזה הציל אותי, ועם כל הפשטות שלו הרגשתי טעם מתוק כל כך, לכן דווקא הוא יביאני לביתי לארמון ומלבושים הפשוטים שלו אשב על כסא המלוכה. וסיים רבי נחמן, "בעקבתא דמשיחא (באחרית הימים), יהיה מבול חזק משמיים, לא של מים, אלא של אפיקורסות ומחשבות כפירה. רק פשוטי ישראל המאמינים בה' בפשטות ובאמונה תמימה, הם יוכלו להינצל וכמו שנאמר במשלי (פרק ב') "כי ישירים ישכנו ארץ ותמימים יותרו בה." רק התמימים המאמינים בה' בתמימות ישארו. וזוהי המעלה של היהודי המאמין בתמימות ועובד את ה' מתוך אהבה, ככתוב בתהילים "הולך בדרך תמים הוא ישרתני". (שיח שרפי קודש א-תקעז).

הרב הגאון הרב יורם מיכאל אברג'ל זצוק"ל

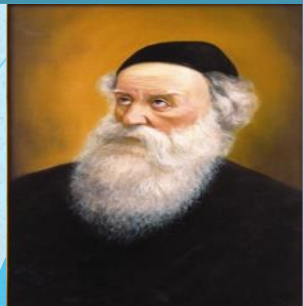
ולכן אומרת התורה שאת אותן יריעות העיזים שטוו "הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה" חיברו באופן של "את חמש היריעות לבד ואת שש היריעות לבד". כדי לרמוז לאדם שקודם שנשא אשה יכול הוא לזכות רק לתורה שבכתב, הנכללת בחמשה חומשי תורה ("חמש היריעות לבד"), ורק לאחר שיזכה לשאת אשה חכמה ויראת ה' יוכל לזכות אף לתורה שבעל פה הנכללת בששה סדרי משנה ("שש היריעות לבד"). ובכך ניתן ליישב מה שמצד אחד אמרו חז"ל (סוכה נב, ב) "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו.. ואלמלא הקב"ה שעוזרו לו אינו יכול לו". ומאידך, נאמר בתורה "ויאמר ה' אלקים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו". (בראשית ב, ח). ומשמע שאשתו של האדם היא העוזרת לו ובכלל עזרה זו היא גם שמירתו והצלתו מהיצר הרע. אולם הביאור לכך הוא, שבוודאי הקב"ה הוא זה שעוזר לאדם להינצל מהיצר, וכיצד הוא עוזרו? בכך שמזווג לו אשה חכמה ויראת ה' המסייעת לו להתחזק בלימוד התורה ובעבודת התפילה, ובכך ניצל הוא מיצר הרע. (אמרי נעם, ויקהל)

"בצור ירום"

ביאורים מספר התיניא מפי הרב הגאון רבי יורם אברג'ל זצוק"ל

"ואם אחר כך עשה תשובה - נקרא צדיק גמור" כמבואר (בגמרא קידושין מ"ט ע"ב), האומר לאשה התקדשי לי על מנת שאני צדיק, אפילו רשע גמור - מקודשת, שמא הרהר תשובה בדעתו. האשה בתמימותה האמינה לו שהוא צדיק, אבל מיד לאחר החתונה התברר לה, שהוא היטעה אותה, אין דבר רע בעולם שהוא לא עשה, ועדיין הוא קשור לכל הדברים האלה. היא טוענת שהקידושין לא חלו כלל, כיוון שהוא רימה אותה, אבל הוא טוען שברגע החופה הוא הרהר תשובה, ורק אחר כך הוא חזר לסורו, ואם כן בזמן הקידושין הוא היה צדיק, בזה פוסק הרמב"ם (פ"ח מהלכות אישות ה"ה) שהיא מקודשת מספק. גם בהלכות עדות יש הלכה שאסור לקחת בבית דין של תורה עד רשע, ולכן אדם שהוא לא צדיק, אסור לקחת אותו בתור עוד, לא לקידושין ולא לשום דבר אחר. אבל אם הוא עשה תשובה באותו רגע, על פי ההלכה הוא כשר לעדות, לא צריך להמתין עד שהוא יוכיח את עצמו בפועל, אלא כיוון שקיבל עליו להפסיק עם העבירות שהוא עושה, הוא כבר כשר לעדות. לכן אדם לא צריך להתייאש מהתשובה, כי התשובה היא דבר קל, בעצם עזיבת החטא הוא יוצא מכלל רשע, אלא שהוא צריך להתקדם לא לעמוד באותו מקום, אלא לקבל עליו קבלה לעתיד, חרטה וידי, אבל עצם העזיבה זה כבר דבר גדול.

העלון מוקדש לעילוי נשמת צ'יצ'אן בן ביסקה וחזלה בת חביבה

ת.נ.צ.ב.ה

מֵרֵן הַקְּדוֹשׁ וְהַגָּאון הַרֵב עוֹבְדֵיָה יוֹסֵף צְדָקָה ל"ל

כתב מֵרֵן הַשְּׁלַחַן עוֹרֵךְ בְּתַחֲלִילַת הַלְכוּת פּוֹסַח, שׁוֹאֲלִין בְּהַלְכוּת הַפּוֹסַח קוֹדֵם לַפּוֹסַח שְׁלִישִׁים יוֹם. וְכַתֵּב הַרְמ"א, וּמְנַהֵג לְקִנּוּת חֲטִיִּים לְחֻלְקָן לְעִנְיִים לְצוֹרֵךְ פּוֹסַח. עַד כָּאן. וּבִתְוֵרָה נֹאמֵר "שְׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצַרְתָּ לֵה' אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה וְכוּ', וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ אֶתְּהָ וּבְנֵךְ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיְתוּם וְהָאֲלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְשִׁכְן שְׁמוֹ שָׁם" (דְּבָרִים פָּרָק טז).

וּפִירֵשׁ רִש"י בְּשֵׁם הַמְדַרְשׁ, הַלְוִי וְהַגֵּר וְהַיְתוּם וְהָאֲלֻמְנָה, הֵם אַרְבַּעַה שְׁלֵי כִנְגָד אַרְבַּעַה שְׁלֵךְ, בְּנֵךְ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ, אִם אֶתְּה מִשְׁמַח אֶת שְׁלֵי, אִנִּי מִשְׁמַח אֶת שְׁלֵךְ.

וּמִכָּאן שְׁמִי שְׂדוּאָג לְשִׁמַּח אֶת הָעִנְיִים וְהָאֲבִיוֹנִים, הַלְוִי (שְׁאִין לוֹ מַעוֹת לְחַג הַפּוֹסַח מִפְּנֵי שְׁלֵא הִיְתָה לָהֶם קִרְקַע בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל), וְהַגֵּר, הַיְתוּם וְהָאֲלֻמְנָה, שֶׁשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ הוּא דוּאָג לָהֶם וּמַחֲשִׁיבֵם "שְׁלוֹ", שֶׁשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מִשְׁלֵם שְׂכָרוֹ וּמִשְׁמַח אַרְבַּעַה שְׁלוֹ, שֶׁהֵם, בְּנֵךְ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ. וּמִי שְׁאִינוֹ מִשְׁמַח אַרְבַּעַה שְׁלֵי ה' יִתְבַּרֵךְ, אִין ה' יִתְבַּרֵךְ דוּאָג לוֹ שִׁישְׁמַחוּ אֵלֶּה שֶׁהֵם שְׁלוֹ, בְּנֵי וּבִתּוֹ וְכוּ'.

וְלִכְן חוֹבָה קְדוּשָׁה עַל כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְתַת צְדָקָה לְעִנְיִים קוֹדֵם חַג הַפּוֹסַח, שִׁיְהִיָּה לָהֶם דִּי מַעוֹת לְקִנּוּת צִרְכֵי הַפּוֹסַח, וְכַיּוֹם תְּהִלּוֹת לֹאֵל יֵשׁ אֲגוּדוֹת צְדָקָה אֲמִינוּת שְׁנִיתֵן לְהַעֲבִיר אֵלֵיהֶם אֶת כֹּסְפֵי הַקֶּמַח דַּפְסָחָה שֶׁהֵם יִדְאֲגוּ לְתַת אוֹתָם לְעִנְיִים, וְכֵן יֵשׁ מִקּוֹמוֹת שְׁבָהֶם גְּבַאי בְּתֵי הַכִּנְסֹת אוֹסְפִים כֹּסְפִים מִן הַמִּתְפַּלְלִים וְהֵם אַחֲרָאִים לְהַעֲבִיר אֶת הַכֹּסְפִים לְעִנְיִים. וְיֵשׁ לְהַזְהֵר לְתַת הַמַּעוֹת אֶךְ וְרַק לְגוֹפִים אֲמִינִים כְּמוֹ שְׁבִיאָרְנוֹ כִּבֵּר בְּהַלְכוּת צְדָקָה.

סִפּוּרִים עַל הַרֵב הַקְּדוֹשׁ וְהַגָּאון הַרֵב מֵרֵדְכֵי אֵלֵיהוּ צְדָקָה ל"ל

יָמִים סְפוּרִים לִפְנֵי חַג הַפּוּרִים תַּש"ח, הִיוּ אַנְשִׁים מִשִּׁיחִים בְּדַאגָּה, שְׁאִין מִסְפִּיק מְגִילוֹת כְּשֵׁרוֹת בְּעִיר, שְׁכָן רַבִּים הִיוּ רִגְלִים לְלַכַּת לְשִׁמּוֹעַ מִקְרָא מְגִילָה בְּעִיר הָעִתִּיקָה וּבִימֵי הַלְחִימָה לֹא הָעִזּוּ אַנְשִׁים לְצִאֵת וּלְבוֹא בְּאַזּוּרֵי הַקְּרִבּוֹת. הָעִיר הִיְתָה נְצוּרָה וּמְחוּצָה לֵה בְּקוֹשֵׁי הַצְּלִיחוֹ לְהַבִּיא מִזּוֹן בְּשִׁירוֹת אִסְפָּקָה, וְאִילוֹ הָעִיר הָעִתִּיקָה הִיְתָה מִקּוֹם סְכָנָה מוֹבְהָק וּמִי יַעַז לְלַכַּת לָשֵׁם. הַתְּגִיִּסוּ שְׁנֵי אַחֲחִים - הַרֵב וְאַחִיו הַגְּדוֹל, הַמְקוּבֵל רַבִּי נְעִים בֵּן אֵלֵיהוּ צ"ל - וַיֵּשְׁבוּ לְכַתּוֹב מְגִילָה חֲדָשָׁה, כְּשֶׁכָּל אֶחָד נוֹטֵל עַל עֲצָמוֹ אֶת כְּתִיבַת מַחֲצִיתָהּ.. בְּמִשְׁךְ כְּמָה יָמִים יֵשְׁבוּ וְכַתְּבוּ בְּמִרְץ וּבְפוּרִים דְּמוֹקְפִין זִיכּוֹ רַבִּים מִיְהוּדֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּמְגִילָה כְּשֵׁרָה וּמְהוֹדֶרֶת.

עוֹד מַעֲשֶׂה עִם הַרֵב אֵלֵיהוּ, מִסְפָּרִים שֶׁהַמְצַב בִּירוּשָׁלַיִם הִיָּה כָּל כֵּךְ קֶשֶׁה וְהַמְחִסּוֹר בְּמוֹצְרֵי מִזּוֹן הִיָּה חֲמוּר וְכַמְעַט נוֹאֵשׁ. אַנְשִׁים נָשִׁים וְטָף רַעְבּוּ לֶחֶם, וּמִי הָעֵלָה עַל דַּעְתּוֹ לְחַמּוֹד דָּגִים וּבִשָּׂר. הִיוּ יָמִים שְׁלֵא הַצְּלִיחוֹ לְהַבִּיא אוֹכֵל, וְגַם כְּשֶׁהַבִּיא זֶה הִיָּה בְּצַמּוּם גְּדוֹל. כְּמוֹכֵן, שְׁכָאֲשֶׁר הַבִּיאוּ אֶת הָאוֹכֵל לְמִקְלֵט, זִינְקוּ הָאֲנָשִׁים מִמְקוֹמוֹתֵיהֶם וְהִיוּ נִדְחָפִים וְנִדְחָקִים לְתַפּוֹס מִנָּה יִפֶּה יוֹתֵר. מִי שֶׁהִיָּה מְמוֹנָה עַל הַחְלוּקָה הִיָּה צָרִיךְ לְהַקְפִּיד מֵאֵד שִׁישָׂאֵר אוֹכֵל לְכוֹלֵם, וְהַמְהוּמָה הִיְתָה רַבָּה. מַעוֹלָם, מִמֶּשׁ אֶף פַּעַם, לֹא קָם הַרֵב מִמְקוֹמוֹ וְלֹא הִתְקַרַּב אֶל הַפִּינָה בֵּה חִילְקוֹ אֶת הָאוֹכֵל. אִם מִיִּשְׁהוּ מִהַמְשַׁפְּחָה שֶׁמֶר עֵבּוּרוֹ וְהַבִּיא לוֹ, הִיָּה לוֹ מֵה לְאֹכֵל. אִם לֹא הַצְּלִיחוֹ לְתַפּוֹס בְּשִׁבּוּלוֹ, הִיָּה הוֹלֵךְ לִישׁוֹן רַעֵב. אֲבָל לְהִדְחָק בְּשִׁבּוּל הָאוֹכֵל, זֶה לְעוֹלָם לֹא קָרָה גַם בְּשָׁנוֹת הַמְלַחְמָה.

הַרֵב מִיְלּוּבְבִיץ' צְדָקָה ל"ל

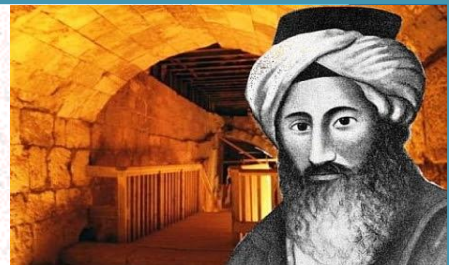
כּוֹנוֹת נְעִלוֹת אֶל מוֹל בִּיצוּעַ - בְּבֵרִית הַמִּילָה שֶׁל אֶחָד מִנְכֵדֵי הַצִּמְח צְדָק הִיוּ צָרִיכִים לְבַחֲרוֹ בֵּין שְׁנֵי מוֹהֲלִים: מוֹהֵל אֶחָד הִיָּה מְבוּגֵר, בְּעַל יְדִיעָה בְּכַתְבֵי הָאֲר"י זל, אֲבָל לֹא הִיָּה אוֹמֵן מוֹמַחָה כָּל כֵּךְ בְּמִלְאֲכָתוֹ. לְעוֹמַתּוֹ, הַשְּׁנִי הִיָּה צַעִיר, מוֹמַחָה בְּאוֹמְנוֹת הַמִּילָה, אֲבָל הַרֵבָה יוֹתֵר פְּשוֹט מִהַמְבוּגֵר.

וְהוֹרָה הַצִּמְח צְדָק לְקַחַת אֶת הַמּוֹהֵל הַמּוֹמַחָה יוֹתֵר. וְלוֹוֹתֵר עַל הַמּוֹהֵל הַמְבוּגֵר שֶׁהָיוּ לוֹ יְדִיעוֹת בְּכַתְבֵי הָאֲר"י זל. הַצִּמְח צְדָק הַסְּבִיר, שֶׁעִיקֵר הוּא פְּעוּלַת הַחִיתוּךְ הַגְּשְׁמִי, "עֲשִׂיהַ לְעִילָא", אִמֵר רַבִּי, וְלְעִילָא, הִיָּנוּ בְּדִרְגָה שְׁאִין צוֹרֵךְ בְּכַתּוּבַת. כְּאִשֶׁר סִיפֵר זֹאת הָאֲדַמו"ר הַסְּבִיר: לְכַאוּרָה אִפְשָׁר לְבַאֵר פִּירוּשׁ הַדְּבָרִים שֶׁהִסְבִּיבָה שִׁיכוּלִים לְקַחַת אֶת הַמּוֹהֵל הַפְּשׁוּט יוֹתֵר אֶךְ הַמּוֹמַחָה יוֹתֵר בְּמִלְאֲכָתוֹ, הִיָּה מִפְּנֵי שֶׁהַמּוֹהֵל הַשְּׁנִי הַמּוֹמַחָה בְּכַתְבֵי הָאֲר"י הִיָּה נוֹכַח וְכִיוּן אֶת הַכּוֹנוֹת שֶׁהִיָּה צָרִיךְ לְכוּן, כְּפִי שְׁמִצִּינוּ בְּכַמָּה עִנְיִינִים שְׁכּוֹנוֹתוֹ שֶׁל הָאֶחָד מוֹעִילָה גַם לְשְׁנֵי, אֲבָל מִלְשׁוֹנוֹ שֶׁל הַצְּדָק צִמַח "עֲשִׂיהַ לְעִילָא" מוֹבֵן שְׁבִשְׁעָה שֶׁהַמַּעֲשֶׂה עֲצָמוֹ נַעֲשֶׂה כְּרֹאזֵי הָרִי הוּא מְגִיעַ לְמִדְרָגוֹת הַנְּעִלוֹת בְּיוֹתֵר, גַם לֹלָא הַכּוֹנוֹת הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁהֵן הַכְּתוּבַת. וְעַל כֵּן הוֹרָה הַצִּמְח צְדָק לְקַחַת אֶת הַמּוֹהֵל הָאוֹמֵן יוֹתֵר וְהַמּוֹמַחָה.

בְּנוֹסֵף לְכֵךְ שֶׁהַמְצוּוֹת נִיתְנוּ לְנִשְׁמוֹת, הָרִי גַם הַמְצוּוֹת עֲצָמוֹ מְלוּבְשׁוֹת בְּדְבָרִים גְּשְׁמִיִם דּוּקָא. כְּמוֹדְגֵשׁ בְּנוֹגַע לְמַעֲשֶׂה הַמְצוּוֹה לְעוֹמַת כּוֹנוֹת הַמְצוּוֹה, שֶׁהִעִיקֵר הוּא הַמַּעֲשֶׂה הַגְּשְׁמִי שֶׁל הַמְצוּוֹה. וְלִכְן אִפִּילוֹ אִם כִּיוּן אֶת כָּל הַכּוֹנוֹת שֶׁבְּמַצּוּוֹת תְּפִילִין וְלֹא יִנַּיֵחַ אֶת הַתְּפִילִין עֲצָמוֹ בְּפוּעַל, לֹא קִיִּים מַצּוּוֹת תְּפִילִין וְלֹא עוֹד אֲלֵא שְׁגָם עֵבֵר עֵבִירָה שְׁבִיטֵל מַצּוּוֹת תְּפִילִין. וּמַצַּד שְׁנֵי, אִם הַנִּיחַ תְּפִילִין בְּפוּעַל לֹלָא כּוֹנוֹת אֶף שֶׁחֲסֵרוֹן הַכּוֹנוֹה הוּא דְּבַר חֲמוּר וְיֵשׁ לְכוּן בְּכָל הַמְצוּוֹת, אֶךְ מְכָל מִקּוֹם אֶת הַמְצוּוֹה הוּא קִיִּים בְּפוּעַל.

פְּנִינֵי תוֹרָה מֵאֵת הַרֵב הַגָּאון וְהַקְּדוֹשׁ הַחִיד"א הַקְּדוֹשׁ

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - בְּדֶרֶךְ רִמַּז נִרְאָה לְדְרוֹשׁ אֶת אֲשֶׁר הִקְהִיל מֹשֶׁה לְמַחֲרַת יוֹם הַכִּיפּוּרִים, וְאִמֵר לָהֶם "אֵלֶה הַדְּבָרִים" בִּיקֵשׁ לוֹמֵר אֶת עֶשְׂרֵת הַדִּיבְרוֹת שֶׁל אֲנוּכִי וְלֹא יִהְיֶה לְךָ, וּבַחֲטָא הָעֵגֶל עֵבְרוּ עַל כָּל עֶשְׂרֵת הַדִּיבְרוֹת כּוֹלֵם וְחֲטָאֵם גְּדוֹל.. הַתִּיּוֹקֵן לְחֲטָאֵם יִהְיֶה בְּשִׁמִּירַת הַשְּׁבֵת בְּכָל פְּרֻטִיָּה וּדְקוּקִיָּה, וּבְזֹאת יִתְכַפֵּר לְכָל יִשְׂרָאֵל שֶׁעֵבְרוּ עַל עֶשְׂרֵת הַדִּיבְרוֹת. "וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קוֹדֵשׁ שְׁבֵת שְׁבֵתוֹן". שְׁבֵת מְמַלְאָה, שְׁבֵתוֹן מְדִיבּוֹר. עֲצָם אִי הַדִּיבּוֹר נִקְרָא שְׁבֵתוֹן, כִּי אִינוֹ כְּמוֹ הַמְלָאָה שְׁכַל הָעוֹשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה יוֹמַת, אוֹלָם בְּדִיבּוֹר חוֹל בְּשֵׁבֶת אִינוֹ חַיִּיב מִיְתָה.

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - דִּיבַר עִימָהֶם כִּי יִתִּיחַדּוּ כְּאִשׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד. וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם אֵלֶה הַדְּבָרִים - הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ "אֲשֶׁר צִוּוֹה ה' לַעֲשׂוֹת אוֹתָם" - הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ נַעֲשׂוּ בְּמַאֲמֵר ה' כִּי הוּא צִוּוֹה וַיַּעֲמוּד. וְעוֹד אִמֵר הַבּוּרָא "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה" - וְנַעֲשֶׂתָה הַמְּלָאכָה מִעֲצָמָה מְאִילָה, עַל כֵּן "וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קוֹדֵשׁ" - הָרִי מַצּוּוֹת הַשְּׁבֵת הִיא שְׁלוֹם וְאִתָּם שׁוֹמְרֵי הַשְּׁבֵת שְׁלוֹם יִהְיֶה לָכֶם. "לֹא תַעֲבְרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבּוֹתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבֵת - אֵל תַּעֲשׂוּ רִיב מַחְלוּקַת וְכַעַס כִּי יוֹם הַשְּׁבֵת יוֹם שֶׁל שְׁלוֹם הוּא וְעַל זֶה הָעוֹלָם עוֹמֵד ... וְסִיִּים מֹשֶׁה בְּתִיבַת "הַשְּׁבֵת" (אוֹת רֵאשׁוֹנָה ה' וְאוֹת אַחֲרוֹנָה ת') וְהַתְּחִיל בְּמִילָה "וַיֹּאמֶר" (אוֹת רֵאשׁוֹנָה ו' וְאוֹת אַחֲרוֹנָה ר") בִּיחַד אִם נִיקַח אֶת הָאוֹתוּתִיּוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת (ו' + ה') וְאִת הָאוֹתוּתִיּוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת (ת' + ר') נִקְבַּל אֶת הַמִּילָה תוֹרָה. לִכְן נִיתְנָה שְׁבֵת לְעַם יִשְׂרָאֵל שִׁנִּיחוֹ מִלְאֲכָתָם וְעִיסוּקֵיהֶם וְתִהְיֶה עֲבוּדָתָם וְעַסְקָם בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה...

רוֹצִים לְהַקְדִּישׁ אֶת הָעֵלּוֹן לְעִילּוֹי נִשְׁמַת בְּאוֹפֵן חוֹדְשִׁי / שְׁבוּעִי / שְׁנָתִי
הַתְּקַשְׁרוּ לְמַס' הַמוֹפִיעַ בְּעַמ' הָאֲחֵרוֹן שֶׁל הָעֵלּוֹן

הבעל שם טוב הקדוש

כמה מתנגדים היו לבעל שם טוב הקדוש ולדרך החסידות, היו כאלה שממש לא הבינו את זה, כיצד הבעל שם טוב הקדוש מחשיב ומקרב יהודים פשוטים שלא מבינים כלום בתורה הקדושה, ויודעים רק לקרוא תהילים.. לא הבינו כיצד הבעל שם טוב הקדוש מכבד את אותם אנשים פשוטים. הם לא ידעו כנראה שבשמיים גם מחשיבים ומעריכים את היהודים בעלי האמונה הפשוטה והתמימה בה', בלי שאלות מיותרות. וכך הבעל שם טוב הקדוש היה מגיע מכפר לכפר ומחזק ומעודד את יהודים ומקרבם לעבודת הבורא..

רבי דוב בער, מי שנודע לימים כמגיד ממזריטש, שמע כי אנשים רבים נוסעים אל הבעל שם טוב כדי שיעזור להם בכוח תפילתו. המגיד בעצמו היה חכם גדול ובקי בתלמוד ובהלכה, וכן בקבלה ובחכמת הנסתר. תמה רבי דוב בער על השמועות והחליט לנסוע אל הבעש"ט כדי להתרשם ממנו פנים אל פנים ולנסותו.

הנסיעה אל מקום מושבו של הבעש"ט התארכה, והמגיד, שהיה מתמיד גדול בלימוד, לא יכול להתפנות ללימודיו בדרך, כפי שנהג בביתו. התחיל המגיד להתחרט על שנסע.

כשהגיע לבסוף אל הבעש"ט, סבור היה המגיד שישמע ממנו דברי תורה, אבל הבעש"ט רק סיפר איזה מעשה שקרה לו, שנסע בדרכים כמה ימים, והאוכל נגמר ולא היה לו אפילו לחם לתת לבעל העגלה הגוי. ולפתע נקרה בדרכם גוי עני ובידו שק מלא לחם, והוא קנה ממנו לחם עבור בעל העגלה.

ביום השני נכנס שוב המגיד רבי דוב בער אל הבעש"ט בתקווה לשמוע ממנו דברי תורה, ושוב סיפר לו הבעש"ט רק מעשה, איך שפעם אחת בהיותו בדרך לא הייתה בידו אפילו מעט שחת לתת לסוסים. גם בפעם זו נזדמן לפניו אדם, וממנו קנה הבעש"ט שחת, והכול בא על מקומו בשלום. המגיד לא הבין כי חכמה נפלאה ודברים נסתרים מרמז לו הבעל שם טוב במעשיות. בשל כך חזר אל האכסניה ואמר למשרת שלו: "הייתי רוצה לשוב לביתי ומיד, אולם השמש כבר שקעה וחשוך בחוץ. אם כך נלון עד שיזרח הירח ויאיר את הדרך, ואז נצא לדרכנו."

בחצות הלילה, בעת שהכין המגיד את עצמו לנסיעה, שלח הבעש"ט את משרתו שיקרא למגיד אליו. כשנכנס אל החדר שאל אותו הבעש"ט: "יודע אתה ללמוד?"

– "כן", השיב הרב המגיד. – "אכן שמעתי שאתה יכול ללמוד. האם יש לך ידיעה בחכמת הקבלה?"
– "כן". הראה לו הבעש"ט פרק אחד מספר הקבלה "עץ חיים", והמגיד ביקש מעט זמן להתיישב ולעיין בו. אחרי זמן מה אמר לבעש"ט את הפשט, וביאר את דברי הספר. אמר לו הבעש"ט: "איך יודע כלום!" חזר המגיד ועיין שוב במאמר, ואמר: "ההסבר שנתתי קודם לכן נכון הוא. ואם כבוד הרב יודע פירוש אחר, יאמר נא לי, ואראה מי כיוון לאמת." "עמוד על רגליו", אמר הבעש"ט. כשקם ר' דוב בער על רגליו, התחיל הבעש"ט לומר את הפרק מתחילתו. מיד התמלא הבית כולו אור גדול, ואש הייתה מלהטת סביבם. באותו הפרק היו כמה שמות של מלאכים, ובכל פעם שאמר הבעש"ט אחד מן השמות יכלו שניהם לראות את המלאכים בעיניהם ממש.

כשסיים את קריאתו, פנה הבעש"ט אל המגיד ואמר לו: "הפירוש שלך נכון היה, אולם הלימוד שלך היה חסר נשמה." מיד שלח המגיד את משרתו הביתה, והוא נשאר אצל הבעש"ט ולמד ממנו עוד חכמות גדולות ועמוקות.

הפתגם השבועי:

"האור מגיע לאחר החושך, הגשם לאחר השרב, הגילוי מתאפשר בזכות ההעדר (החסרון)".
(רבי נחמן מברסלב)

העלון מוקדש לרפואת

ראובן בן חנה
דביר בן גאולה וויאן
מיכאל בן זוהרה
ימין בן עליזה
עופר בן שמחה
בן ציון בן אידיס יהודית

"אל נא רפא נא להם"

ה' יתמיד בריאותם ורפא אותם במהרה
אמן..

"ברכת השנה"

כל זכויות העלון להצלחה וברכה:

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי וויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאווה וליז בת אורלי
אלעזר בן כוכבה
אליעד ושילת והבן מלאכי (משפחת משה)
מיכאל רבקה ושילת אלול
רון ובתאל והבת טליה (משפחת כנפו)
עדן וקנין בן עופרה
אחיקם מולאי ומשפחתו

אשתי היקרה: שילת בת רבקה רחל
ולהצלחת בניי היקרים:
רפאל בן שילת מוליאן
לאל ישראל בן שילת מוליאן

העלון מודפס לזיכוי הרבים
ב"דפוס התאומים" קרית גת

כל המעוניין לסייע בזיכוי הרבים,
ולהקדיש את העלון להצלחה, לרפואה
או להנצחת את נשמת קרוביו מוזמן ליצור קשר במס'
0523458725

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו"

יְבָרְכֶהָ ה' וְיִשְׁמְרֶהָ
יְאֵר ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיַּחַצֵּץ
יִשְׂאֵהוּ פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וְיִשְׂמֵם לְהַשְׁלוֹם